

KIERSTEN WHITE

SUPRANATURAL

CARTEA A DOUA

SERIA

PARANORMAL

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN BOTOȘARU

CORIN*Teens*

Redactare: LAURA BLEBEA
Tehnoredactare computerizată: CORINA HUȚAN

Kiersten White
SUPERNATURALLY
Copyright © 2011 by Kiersten Brazier
All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

CORIN*Teens* este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR.

ISBN: 978-973-128-382-1
București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, KIERSTEN

Paranormal/Kiersten White; trad.: Carmen Botoșaru. -
București: Corint Junior, 2011
3 vol.

ISBN 978-973-128-370-8

Vol. 2: Supranatural. - 2012. - ISBN 978-973-128-382-1

I. Botoșaru, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

LUI NATALIE ȘI STEPH,
PENTRU CĂ M-AU AJUTAT
SĂ CONSTRUIESC ACESTE POVEȘTI,
ȘI LUI MICHELLE ȘI ERICĂI, PENTRU CĂ
M-AU AJUTAT SĂ PUBLIC ACESTE CĂRȚI

DIN SENIN

*O*h, *biiip*, aveam să mor.

Urma să am o moarte oribilă, înspăimântătoare, dureroasă.

Mi-am dus rapid mâna într-o parte să iau Taser-ul roz, care știam că nu era acolo. De ce mi-aș fi dorit vreodată așa ceva? La ce mă gândeam? Să lucrezi la Agenția Internațională de Securitate pentru Paranormali trebuie că era aproape o servitute absolută și, desigur, avusesem câteva ciocniri periculoase cu vampiri, vrăjitoare și silfi fantastic de ciudați, dar toate acestea nu erau nimic în comparație cu primejdia pe care-o înfruntam de data asta.

Sport pentru fete.

Jucam fotbal — *fără apărătoare pentru gambe*. Fata pe care se presupunea că trebuie s-o contraatac (o creatură atât de mătăhăloasă, încât aș fi jurat că era trol) se năpustea spre mine, scoțând practic abur pe nări. Mi-am adunat forțele pentru impact.

Apoi m-am mirat că era atât de senin. Nu se vedea niciun nor pe cerul de toamnă. Dar de ce mă uitam eu la cer? Poate că avea legătură cu brusca mea neputință de a respira. Haideți, plămâni! Haideți! La un moment dat, trebuiau să-nceapă să lucreze, corect? Pete strălucitoare îmi jucau dinaintea ochilor și aproape că mi-am văzut necrologul: *Tragedia a lovit în timpul unui meci de fotbal. Ce umilitor!*

În cele din urmă, aerul binecuvântat a ajuns în plămâni mei. Un chip familiar, încadrat de păr lung și negru, s-a aplecat deasupra mea. Prietena mea dintotdeauna, Carlee.

— Ești OK? m-a întrebat.

— Green! s-a auzit ca un lătrat o voce de tenor. Eram aproape sigură că domnișoara Lynn avea un glas mai gros decât iubitul meu. Mișcă-ți fundul și întoarce-te să joci!

Ah, Green. Părusese un nume de familie drăguț atunci când Lend mi-l schimbase și-mi falsificase documentele legale. Totuși, cu cât domnișoara Lynn îl striga mai des, cu atât îmi plăcea mai puțin.

— GREEN!

Carlee mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic.

— E-n regulă. Nici eu nu-s bună la fotbal.

A zâmbit și s-a îndepărtat fugind. Nu era deloc adevărat că nu era bună la fotbal.

Nu era drept. Mă aflam aici, stând ca o idioată pe un teren plin de noroi, în timp ce Lend era plecat la colegiu. Ce pierdere de vreme! Și, oricum, cine știe cât timp îmi mai rămăsese? Ce se întâmpla dacă-mi consumam la fotbal prețioasele rămășițe ale sufletului?

Poate că reușeam să obțin o adeverință de la un doctor. O vedeam aieva — „Către cei interesați: Evie are o caracteristică rară, și anume nu are suficient suflet ca să trăiască o viață normală. De aceea, trebuie de îndată și pentru totdeauna scutită de efort fizic care implică transpirație și să fie dărâmată în noroi.”

Ridicol. Pe de altă parte, poate că merita o încercare. Tatăl lui Lend avea niște cunoștințe la spital...

M-am ferit de minge, care a vâjâit pe deasupra capului meu. Una dintre coechipierele mele, o roșcată răutăcioasă, mi-a strigat cu încredere în timp ce alerga:

— Lovitură cu capul, Green! Lovitură cu capul!

Carlee s-a oprit.

— Mimează că ai crampe!

Și mi-a făcut cu ochiul — genele îi erau acoperite abundent cu rimel.

Mi-am dus mâinile la burtă și mi-am târșâit picioarele spre domnișoara Lynn, care se afla la linia albă trasată pe iarba care scârțâia sub tălpi, de unde supraveghea jocul, ca un general de război.

Și-a dat ochii peste cap.

— Acum, ce mai e?

Sperând că fața mea palidă îmi era măcar o dată de folos, am scâncit:

— Crampe. Groaznice.

Nu mă credea și amândouă știam asta, dar în loc să-mi dea minciuna pe față, și-a dat ochii peste cap și-a arătat cu degetul mare către linia de tușă.

— Data viitoare o să fii portar.

Mulțumesc foarte mult, Carlee. O idee genială. M-am îndepărtat de ea și m-am prăbușit la pământ, agățându-mă de iarba rară, uscată.

Nu așa se presupune că trebuia să fie la liceu.

Nu mă înțelegeți greșit. Sunt cât se poate de recunoscătoare că mă aflu aici. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un om normal, să merg la o școală normală, să fac lucruri normale. Dar totul e așa de... de...

Normal.

De când a început școala, cu o lună în urmă, n-a avut loc nici măcar o ciorovăială. Și nici petreceri dezlănțuite, la care să fie chemați polițiștii. Cât despre balurile mascate, întâlnirile la lumina lunii și săruturile pasionale pe coridoare, tot ce pot spune este că *Easton Heights*, fostul meu serial TV favorit, primise o lovitură de imagine.

Totuși, încă mai cred că dulăpioarele din vestiar sunt mișto.

Am rămas cu o mână la burtă, pentru a păstra aparențele. Poziția asta — eu prăbușită la pământ — era mult mai drăguță fiind asumată voluntar. M-am uitat la un mic nor care trecea pe cer.

M-am încruntat. Era un nor ciudat. Pe lângă faptul că era solitar pe cerul altminteri senin, mai era ceva cu el... ceva diferit. Oare să fi fost lumina unui fulger?

— Am spus: ai de gând să mergi la ora următoare?

Uimită, m-am ridicat și am făcut o grimasă către domnișoara Lynn.

— Da, sigur, mulțumesc.

M-am grăbit să intru. Lucrurile chiar că erau plictisitoare, dacă ajunsesem să caut ceva interesant în nori.

Mi-am petrecut ora următoare calculând numărul exact de minute care mai rămăseseră până la venirea weekendului, când aveam să-l văd pe Lend. Răspunsul era că mult prea multe, dar să mă gândesc la asta era mai interesant decât, să zicem, să fiu atentă la cursul pe care ni-l ținea profesoara de engleză despre rolurile de gen în *Dracula* — și să nu cumva să mă stârniți în legătură cu această carte. Bram Stoker n-a fost deloc un cercetător care să țină la corectitudinea informațiilor.

Capul mi se-ndrepta către inevitabila coliziune cu banca în momentul în care ușa s-a dat de perete și a intrat o secretară cu un bilețel.

— Evelyn Green!

Am fluturat din mână, iar ea a încuviințat din cap.

— Bilet de voie.

Mi-a revenit buna dispoziție. Nu mai fusesem niciodată până atunci scoasă de la ore. Poate că Arianna voia să ieșim. Era suficient de ciudată și de capricioasă ca să facă asta.

Pe de altă parte, nu chiar așa de tare. N-ar fi ieșit într-o zi așa de înșorită, cu toate acele chestii specifice vampirilor. Mi s-a strâns stomacul. Dacă se-ntâmplase ceva rău? Dacă Lend avusese un accident în campus, își pierduse cunoștința și devenise invizibil? Dacă-l luase guvernul și-acum era îngropat într-un sediu AISP?

Străduindu-mă din răspuțeri să nu alerg, am urmat-o pe secretară — o femeie scundă, cu părul de un blond șocant de artificial.

— Știi cumva cine a venit să mă ia?

— Mătușa ta, cred.

Ei bine, asta clarifica subit lucrurile. Sau cel puțin ar fi putut s-o facă, dacă aș fi avut o mătușă. Am parcurs lista de femei, toate paranormale, care ar fi putut trece drept rude de-ale mele. Nu era o listă lungă și nici nu-mi trecea prin cap de ce s-ar fi aflat vreuna dintre ele aici. Am năvălit în birou. O femeie cu pantofi practici (a se citi: urâți) și părul brunet strâns într-un coc sever stătea cu spatele la mine. Nu se poate!

Raquel s-a întors și mi-a zâmbit.

Inima mi s-a ridicat în gât. Pe de-o parte, era Raquel — cea care semănase cel mai mult cu o mamă pentru mine. Pe de altă parte, era Raquel — unul dintre conducătorii AISP-ului, organizația care mă credea moartă. Organizația care îmi doream mult, mult să nu mă găsească. Și organizația de care *crezusem* că Raquel mă apăra.

— Iată-te! Și-a pus geanta pe umăr și a arătat spre ușile duble care duceau afară. Să mergem!

Am urmat-o, total confuză. Afară, în lumina strălucitoare a zilei, la liceul meu normal, părea o greșeală să fiu cu această femeie care reprezenta tot ce lăsasem în urmă. Încă-mi mai doream să mă aplec spre ea și s-o-mbrățișez — ceea ce era ciudat, din moment ce noi două nu avuseserăm niciodată cu adevărat o relație care să presupună îmbrățișări. Desigur, voiam și s-o las baltă, să fug în direcția opusă. Era de la AISP.

— Ce cauți aici? am întrebat-o.

— Dacă judec lucrurile după cât ești de surprinsă, sunt gata să presupun că David nu ți-a transmis mesajele mele.

— Tatăl lui Lend? Ce mesaje?

A oftat. Abilitățile mele de interpretare ruginiseră, dar suna ca un oftat care voia să spună *Sunt obosită, iar asta mi-ar lua prea mult timp ca să-ți explic.*

O umbră a trecut prin dreptul soarelui și mi-am ridicat privirea ca să-mi văd norul. Cu siguranță era ceva dincolo de el, dar nu un fulger. Ceva care sclipea. Ceva paranormal. Ceva cu un farmec prin care numai eu puteam să văd.

— Ce este...

Dar m-am oprit și am țipat în timp ce norul a coborât de pe cer, m-a învăluit și a zburat înapoi pe cerul albastru.